

Invloed geslacht op participatie van kinderen in jeugdbeschermingsonderzoeken.

Eva Luichies (S3958590)

Begeleider en eerste beoordelaar: dr. F. Middel

Tweede beoordelaar: prof. dr. M.W.G. van Dijk

Rijksuniversiteit Groningen

Faculteit der Gedrags- en Maatschappijwetenschappen

Masteropleiding Orthopedagogiek

29 mei 2025

Aantal woorden: 5072

Samenvatting

Volgens het Kinderrechtenverdrag hebben kinderen het recht te participeren in zaken die hen aangaan. Dit geldt ook voor kinderen die te maken hebben met jeugdbeschermingsinstanties. Dit onderzoek richt zich op mogelijke verschillen in de mate van betekenisvolle participatie tussen jongens en meisjes in Nederlandse jeugdbeschermingsonderzoeken. Betekenisvolle participatie bestaat uit drie vormen: informeren, horen en betrekken.

In dit onderzoek werd gebruikgemaakt van bestaande data uit het Hestia-project: een cross-sectioneel vergelijkend onderzoek naar jeugdbeschermingsinstanties. De steekproef bestond uit 292 kinderen (4-17 jaar), afkomstig uit dossiers van Veilig Thuis (hierna: VT) en de Raad voor de Kinderbescherming (hierna: RvdK). De mate van betekenisvolle participatie werd gemeten met de Meaningful Participation Assessment Tool (hierna: MPAT), bestaande uit 13 items verdeeld over de drie domeinen van betekenisvolle participatie.

χ^2 -analyses toonden aan dat meisjes significant vaker werden geïnformeerd, gehoord en betrokken bij de besluitvorming. Meisjes scoorden daarnaast gemiddeld significant hoger op de MPAT-somscore. Dit toont aan dat meisjes significant meer participeren in jeugdbeschermingsonderzoeken dan jongens. Uit beschrijvende analyses bleek dat meer dan de helft van de kinderen geen enkele vorm van participatie ervoer. De meervoudige lineaire regressieanalyse toonde aan dat geslacht, type jeugdbeschermingsinstantie en leeftijd gezamenlijk 40.3% van de variantie in participatiescores verklaarden. Participatie bleek hoger bij meisjes, RvdK-onderzoeken en naarmate de leeftijd toenam.

De resultaten wijzen op structurele ongelijkheden in participatiekansen tussen jongens en meisjes. Dit onderstreept het belang van bewustwording bij professionals over mogelijk gendergerelateerde opvattingen. Daarnaast roept dit op tot praktijkgerichte interventies die de participatie van alle kinderen, maar vooral jongens, moeten versterken.

Abstract

According to the UN Convention on the Rights of the Child, children have the right to participate in matters that affect them, including child protection investigations. This study examined potential differences in meaningful participation between boys and girls in Dutch child protection investigations. Meaningful participation consists of three components: informing, hearing, and involving.

This study used existing data from the Hestia project: a cross-sectional comparative study on child protection services. The sample included 292 children (aged 4–17), based on case files from Veilig Thuis (reporting centre for child maltreatment; VT) and the Raad voor de Kinderbescherming (Child Protection Board; RvdK). The degree of meaningful participation was measured using the MPAT, which includes 13 items covering these three components.

χ^2 -analyses showed that girls were significantly more often informed, heard, and involved in the decision-making. Girls also scored significantly higher on the MPAT total score. This indicates that girls participate significantly more in child protection investigations than boys. Descriptive analyses revealed that more than half of the children experienced no form of participation. The multiple linear regression analysis showed that gender, type of child protection agency and age explained 40.3% of the variance in participation scores. Participation was higher among girls, in cases investigated by the RvdK and increased with age.

The results indicate structural inequalities in participation opportunities between boys and girls. This highlights the importance of raising awareness among professionals about potential gender-based expectations. It also calls for interventions aimed at strengthening the participation for all children, especially boys.

Inleiding

Als er zorgen bestaan over de veiligheid of ontwikkeling van het kind kan er een melding gedaan worden bij Veilig Thuis (VT), waarna er door VT een onderzoek wordt ingesteld (Baeten, 2014). Als er sprake lijkt te zijn van een vorm van kindermishandeling en vrijwillige hulp niet afdoende is, wordt de casus overgedragen aan de Raad voor de Kinderbescherming (RvdK). De RvdK stelt een uitgebreider jeugdbeschermingsonderzoek in, waarbij de focus komt te liggen op dat wat het kind nodig heeft om veilig op te kunnen groeien (Raad voor de Kinderbescherming, 2024).

Ieder kind heeft het recht om te participeren in alle gelegenheden die het kind aangaan, waaronder beslissingen ten aanzien van jeugdbescherming. Dit fundamentele participatierecht, verankerd in artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: IVRK), vormt een essentieel uitgangspunt in de bescherming van kinderen (UN Committee on the Rights of the Child, 1989). Artikel 12 benadrukt dat kinderen niet alleen hun mening mogen uiten, maar dat deze mening ook serieus overwogen moet worden en meegenomen moet worden in de uiteindelijke besluitvorming. Dit wordt vaak aangeduid als betekenisvolle participatie (Bouma et al., 2018; Pösö, 2021). Het participatierecht geldt voor alle kinderen van 0 tot 18 jaar, zonder onderscheid te maken op basis van geslacht, etniciteit, handicap of andere factoren (UN Committee on the Rights of the Child, 1989) en is van toepassing in de 196 landen die het IVRK hebben geratificeerd (Defence for Children, z.d.). Het doel van artikel 12 is niet alleen om kinderen een stem te geven, maar ook om ervoor te zorgen dat hun perspectieven en ervaringen een integraal onderdeel vormen van processen die hun leven rechtstreeks beïnvloeden (Committee on the Rights of the Child, 2022).

Betekenisvolle participatie wordt binnen de jeugdbescherming gedefinieerd aan de hand van drie kernelementen: informeren, horen en betrekken (Bouma et al., 2018; Defence for Children, z.d.; Witte et al., 2021). Informeren houdt in dat kinderen begrijpelijke informatie krijgen over het doel van het onderzoek, hun rechten en mogelijkheden en dat ze inzicht krijgen in hoe hun inbreng is verwerkt (Committee on the Rights of the Child, 2022). Bovengenoemde stelt hen in staat om bewust deel te nemen aan het jeugdbeschermingsonderzoek.

Horen verwijst naar het actief uitnodigen van kinderen voor individuele gesprekken in een veilige en kindvriendelijke omgeving, waarin zij de mogelijkheid krijgen hun mening te geven. Hierbij dient er oprecht naar hen geluisterd te worden, zodat zij zich gehoord en serieus genomen voelen. Een open en ondersteunende houding van professionals is hierbij

essentieel (Bouma et al., 2018; Van Bijleveld et al., 2021). Tot slot is het van belang om dit gesprek in afwezigheid van ouders of verzorgers te voeren, zodat het kind de ruimte krijgt zich vrij te uiten.

Betrekken houdt in dat de mening van het kind daadwerkelijk meegenomen wordt in het besluitvormingsproces en dat het kind, of een vertegenwoordiger, aanwezig is bij de besluitvormingsvergadering.

Deze drie kernelementen vormen samen een model van betekenisvolle participatie, dat een kader biedt voor het beoordelen van participatie van kinderen binnen jeugdbeschermingsonderzoeken (Bouma et al., 2018). Dit model benadrukt dat informeren, horen en betrekken onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn en dat de participatie van het kind wordt beperkt als een van deze elementen ontbreekt.

Wanneer kinderen die in aanraking komen met jeugdbeschermingsinstanties niet (voldoende) participeren, kan dit nadelige gevolgen hebben voor het welzijn en de toekomst van het kind (Vis et al., 2011). Kinderen die onvoldoende participeren, ervaren vaker gevoelens van machteloosheid en frustratie (Van Bijleveld, 2019; Vis et al., 2011). Deze nadelige gevolgen benadrukken het belang van het bieden van participatiemogelijkheden aan kinderen binnen jeugdbeschermingsprocessen. Participatie draagt onder andere bij aan de ontwikkeling van het zelfvertrouwen van het kind en het kan een gevoel van controle over zijn of haar leven geven (Cashmore, 2002; Committee on the Rights of the Child, 2022; Leeson, 2007; Vis et al., 2011). Daarnaast kan participatie leiden tot betere besluitvorming, omdat de inbreng van kinderen vaak waardevolle inzichten biedt en ervoor kan zorgen dat er rekening wordt gehouden met de unieke omstandigheden en behoeften van het kind (Barnes, 2012). Tevens respecteren kinderen sneller een beslissing die niet in lijn ligt met wat het kind zelf zou wensen, als zij betrokken worden in het proces (Cashmore, 2002; Fitzgerald & Graham, 2011; Rap et al., 2018). In enkele gevallen kan participatie ook leiden tot negatieve gevolgen bij kinderen, waaronder het ervaren van stress (Cashmore & Parkinson, 2009) en loyaliteitsconflicten richting de ouder(s) (Cashmore, 2010). Echter, volgens kinderen wegen de negatieve aspecten niet op tegen het belang van participeren (Cashmore, 2010; Cashmore & Parkinson, 2009; Van Bijleveld et al., 2015).

Hoewel het recht op participatie in theorie universeel wordt erkend, blijkt uit eerder onderzoek dat kinderen die in aanraking zijn gekomen met jeugdbeschermingsinstanties onvoldoende participeren (Bouma et al., 2018; Khan & Ungar, 2025; McCafferty & Garcia, 2023; Vis et al., 2011). Onderzoek toont aan dat er wereldwijd, waaronder in Zweden (Van Ufford et al., 2022), Engeland (Cossar et al., 2011), Australië (Cashmore, 2002; Fitzgerald &

Graham, 2011) en de Verenigde Staten (Block et al., 2010), sprake is van ontevredenheid over de mate van participatie van kinderen. Een onderzoek naar het gehele onderzoekstraject door jeugdbescherming in Zweden toonde aan dat het kind in 70.2% van de onderzoeken werd gehoord, waarvan dit in slechts 54.3% van de gevallen gebeurde zonder dat de ouders aanwezig waren (Van Ufford et al., 2022). Uit onderzoek naar de ervaringen van jongeren in Engeland met het bijwonen van een jeugdbeschermingsgesprek blijkt dat 62.5% van de jongeren ontevreden was over hun mate van participatie. Zij voelden zich zelden gehoord en ervoeren weinig ruimte om vragen te kunnen stellen (Cossar et al., 2011).

Ook in Nederland worden kinderen in jeugdbeschermingsonderzoeken onvoldoende gehoord (Middel et al., 2019; Van Bijleveld et al., 2015). Factoren zoals tijdsdruk, een gebrek aan training bij professionals en het ontbreken van duidelijke beleidsrichtlijnen belemmeren vaak de effectieve implementatie van betekenisvolle participatie (Archard & Skivenes, 2009; Pöllki et al., 2012; Rap et al., z.d.; Van Bijleveld et al., 2015; Vis & Fossum, 2013).

Mogelijk is ook gender van invloed op de mate van participatie van kinderen in jeugdbeschermingsonderzoeken. Professionals lijken onbewust aannames te doen over de meningen en behoeften van kinderen (Bouma et al., 2017) en ouders, gebaseerd op traditionele gendernormen. Zo blijkt jeugdbescherming in Engeland zich volgens feministische kritiek traditioneel te richten op moeders (Scourfield, 2003). Mogelijk geldt dit ook voor meisjes binnen jeugdbeschermingsonderzoeken. Meisjes nemen over het algemeen meer verantwoordelijkheid en worden als meer volwassen beschouwd, wat ze bekwaamer zou maken dan jongens (Eriksson, 2009). Dit kan ertoe leiden dat jeugdprofessionals, mogelijk onbewust, meisjes meer participatiekansen geven. Daarnaast blijken meisjes vaker geïnterviewd te worden door jeugdzorgmedewerkers dan jongens (Pålsson et al., 2024).

Jongens worden daarentegen vaak als minder kwetsbaar en meer zelfredzaam bestempeld, waar meisjes vaker als kwetsbaarder worden beschouwd. Dit kan bij meisjes resulteren in een beperking in hun autonomie en inspraak (Keddell, 2023). Bovenstaande maakt duidelijk dat er tegenstrijdige hypothesen bestaan over de invloed van het geslacht van het kind op de mate van betekenisvolle participatie in jeugdbeschermingsonderzoeken. Dit impliceert dat meisjes en jongens mogelijk niet in gelijke mate de kans krijgen om te participeren, ondanks het feit dat artikel 12 van het IVRK geen onderscheid maakt op basis van onder meer het geslacht van het kind.

Eerdergenoemde bevindingen en belangen benadrukken de noodzaak van betekenisvolle participatie van kinderen in jeugdbeschermingsonderzoeken. Om deze reden richt dit onderzoek zich op de invloed van het geslacht van het kind op de mate van

participatie in jeugdbeschermingsonderzoeken. De centrale onderzoeksvraag luidt: ‘In hoeverre verschilt betekenisvolle participatie binnen jeugdbeschermingsonderzoeken tussen jongens en meisjes?’. Hierbij wordt zowel gekeken naar participatie in zijn geheel, als de verschillende vormen van betekenisvolle participatie: informeren, horen en betrekken.

Binnen dit onderzoek worden de leeftijd van het kind en het type jeugdbeschermingsinstantie als controlevariabelen opgenomen. Beide variabelen lijken van invloed te zijn op de mate van participatie in jeugdbeschermingsonderzoeken. Oudere kinderen worden door professionals vaker gezien als actieve deelnemers met wie het voeren van betekenisvolle gesprekken mogelijk is (Alfandari, 2017; Križ & Skivenes, 2017), terwijl jonge kinderen vaker als onvoldoende competent worden gezien om actief deel te kunnen nemen en hun mening over de zaak te kunnen delen (Husby et al., 2018; Van Bijleveld et al., 2014). Bovendien bestaat er de wettelijke plicht (Art. 809 lid 1 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering) om kinderen van twaalf jaar en ouder in de gelegenheid te stellen hun mening kenbaar te maken, wat de participatiekansen vergroot. Daarnaast lijkt het type jeugdbeschermingsinstantie van invloed te zijn op de mate waarin het kind participeert binnen het jeugdbeschermingsonderzoek. VT hanteert een minimumleeftijd van zes jaar (Baeten, 2014), terwijl de RvdK geen leeftijdsgrens aanhoudt en werkt volgens uitgebreidere richtlijnen (Raad voor de Kinderbescherming, 2024). Dit kan ertoe leiden dat kinderen meer participeren bij de RvdK dan bij VT.

Met de onderzoeksvraag beoogt dit onderzoek niet alleen inzicht te bieden in de huidige situatie, maar ook een bijdrage te leveren aan het waarborgen van gelijkwaardige participatiemogelijkheden voor alle kinderen binnen het jeugdbeschermingssysteem.

Methode

Design

Voor het uitvoeren van het huidige onderzoek werd gebruikgemaakt van beschikbare onderzoeksgegevens van het Hestia-project. Het Hestia-project is een cross-sectioneel vergelijkend onderzoek naar jeugdbeschermingsbeleid en -praktijk in Nederland, Engeland en Duitsland (Middel et al., 2019). Data werden verzameld middels drie deelonderzoeken, namelijk een beleidsanalyse, dossieranalyse en een interview met ouders. Het onderzoeksdesign bood de mogelijkheid om verschillen en overeenkomsten tussen de jeugdbeschermingsinstanties te identificeren.

Binnen het huidige onderzoek werd enkel gebruikgemaakt van de opgedane data uit afgeronde jeugdbeschermingsdossiers afkomstig van de Nederlandse jeugdbeschermingsinstanties VT en de RvdK ($n = 398$). Het betreft een retrospectieve, cross-sectionele dossieranalyse die kwantitatief van aard is, waarbij de focus ligt op mogelijke verschillen in participatie tussen jongens en meisjes.

Populatie en steekproef

De doelpopulatie, waarover het huidige onderzoek uitspraken zal doen, betreft kinderen tussen de 4 en 17 jaar oud die onderwerp zijn van een Nederlands jeugdbeschermingsonderzoek, uitgevoerd door de RvdK of VT.

Binnen het Hestia-project zijn een aantal inclusie- en exclusiecriteria gehanteerd. Er werden in Nederland willekeurige steekproeven van 100 kinderen getrokken binnen vier regio's uit dossiers in de periode maart 2015 tot november 2016. Bij dossiers die betrekking hadden op meerdere kinderen binnen één gezin, werd er willekeurig slechts één kind uit dat gezin in de steekproef opgenomen. Enkel dossiers die betrekking hadden op vermoedens van kindermishandeling of opvoedingsproblemen werden geselecteerd. Dossiers van gezinnen die verhuisden naar een andere regio werden uitgesloten van de dataset. Tot slot omvatte de steekproef enkel kinderen tussen de 4 en 17 jaar oud die na 1 maart 2015 aangemeld werden bij VT of de RvdK, vanwege de nieuwe Jeugdwet die in januari 2015 werd ingevoerd.

De uiteindelijke steekproef bestond uit 292 kinderen tussen de 4 en 17 jaar oud, waarvan hun jeugdbeschermingsonderzoek liep bij de RvdK en/of VT.

Onderzoeksvariabelen en instrumenten

Participatie

De participatie van kinderen werd gemeten met de MPAT (Middel et al., 2020), een instrument dat specifiek ontworpen is om participatie van kinderen binnen jeugdbeschermingsonderzoeken te meten. Het instrument bestaat uit 13 items die participatie

evalueren op de elementen: informeren, horen en betrekken (zie Tabel 1). Per item waren er twee scoringsopties, waarbij kon worden aangegeven of het kind geparticipeerd had (1) of dat het kind niet geparticipeerd had of dat er geen expliciete documentatie aanwezig was over de participatie van het kind (0). De uiteindelijke somscore van de 13 items samen betrof een weergave van de mate van participatie van het desbetreffende kind in het jeugdbeschermingsonderzoek, waarbij hogere somscores een grotere mate van participatie aanduiden.

Onderzoek van Middel et al. (2020) heeft aangetoond dat de MPAT-tool een bewezen interbeoordelaarsbetrouwbaarheid kent, met een proportionele overeenstemming tussen .89 en 1 voor alle items en Cohen's Kappa-waarden tussen .61 en 1.00 voor acht items. Voor de overige vijf items, waarover volledige overeenstemming was dat die vormen van participatie niet voorkwamen in de dossiers, werd geen Kappa berekend. Middels een Mokken-schaalanalyse werd de constructvaliditeit onderzocht, waaruit de acht items samen een sterke schaal ($H = .70$, $Rho = .89$) vormden. De externe validiteit van de MPAT-tool werd ondersteund wanneer de resultaten in lijn waren met de op wetenschappelijke literatuur gebaseerde verwachtingen.

Tabel 1

Items MPAT

Item	Onderwerp
<i>Informeren</i>	
1.	Geïnformeerd over het recht om op te groeien zonder geweld
2.	Geïnformeerd over het recht om te participeren
3.	Geïnformeerd over het participatieproces
4.	Geïnformeerd over de inhoud van de melding
5.	Geïnformeerd over het onderzoek en het proces
6.	Geïnformeerd over de uitkomsten van het besluitvormingsproces
7.	Geïnformeerd over de wijze waarop perspectieven en belangen kind zijn meegewogen
<i>Horen</i>	

8. Gezien tijdens het onderzoek door medewerkers van de jeugdbeschermingsinstantie
9. Gehoord over onderwerpen over het jeugdbeschermingsonderzoek
10. Minstens één keer individueel gehoord zonder anderen erbij

Betrekken

11. Opvattingen van het kind over het besluit meegenomen in het rapport
 12. Kind, of een vertegenwoordiger ervan, aanwezig bij de besluitvormingsvergadering
 13. Opvattingen van het kind meegenomen in het besluitvormingsproces
-

Noot. Middel et al. (2020)

Geslacht

Voor elk kind in de steekproef werd het geslacht vastgesteld (0 = jongen, 1 = meisje en 2 = anders).

Leeftijd

De leeftijd van kinderen in jaren werd vastgelegd door de onderzoekers.

Type jeugdbeschermingsinstantie

Per dossier werd gekeken binnen welke jeugdbeschermingsinstantie het jeugdbeschermingsonderzoek had plaatsgevonden. Er werd een onderscheid gemaakt tussen VT en de RvdK.

Procedure

Zes onderzoekers van de Rijksuniversiteit Groningen, gespecialiseerd in jeugdbescherming, werden specifiek getraind in het analyseren van de dossiers binnen Nederlandse jeugdbeschermingsonderzoeken. Deze training bestond uit een instructie over het jeugdbeschermingssysteem en het gebruik van een gestandaardiseerd coderingsprotocol, dat specifiek voor het Hestia-project is ontwikkeld. De dossiers werden geanalyseerd bij de betrokken jeugdbeschermingsinstanties in de periode van mei 2016 tot en met januari 2017. Eerst werd het dossier uitgebreid doorgelezen, waarna een online codeerschema door hen werd ingevuld.

Het codeerschema omvatte gesloten vragen en enkele open vragen over de participatie van het desbetreffende kind in het jeugdbeschermingsonderzoek. De open vragen hadden betrekking op wat er in het dossier was vastgelegd over het informeren van het kind en de

daaropvolgende procedures, de participatie van het kind tussen de melding en het onderzoek en de participatie van het kind met betrekking tot het uiteindelijke besluit.

De data die voortvloeide uit de drie open vragen over de participatie van het kind werd op een later moment geëvalueerd met behulp van de MPAT. Er werd per dossier gekeken of er sprake was van participatie, waarbij elk item werd gescoord op basis van de kwalitatieve informatie uit het online ingevulde codeerschema. Als hierover niets expliciet stond vermeld in het dossier, werd ervan uitgegaan dat er geen participatie had plaatsgevonden. De MPAT-scores werden vervolgens gebruikt om zowel beschrijvende als inferentiële analyses uit te voeren.

De privacy van de dossiers werd strikt gewaarborgd. De onderzoekers verzamelden geen direct herleidbare gegevens, zoals de naam of geboortedatum van het kind. Tevens werd de onderzoeksprocedure goedgekeurd door de Ethische Commissie Pedagogische en Onderwijswetenschappen van de Rijksuniversiteit Groningen.

Statistische analyse

De statistische analyses werden uitgevoerd met behulp van het IBM SPSS Statistics-programma (versie 28; IBM Corp., 2022). Allereerst is een descriptieve analyse uitgevoerd om de kenmerken van de steekproef in kaart te brengen. De leeftijd van het kind en de mate van betekenisvolle participatie werden samengevat door middel van gemiddelden en standaarddeviaties. Het geslacht van het kind en het type jeugdbeschermingsinstantie waar het jeugdbeschermingsonderzoek had plaatsgevonden, zijn door frequenties en percentages samengevat. De MPAT-statistieken voor de gehele steekproef werden samengevat aan de hand van gemiddelden, standaarddeviaties, percentages en frequenties. Daarnaast is de verdeling van de MPAT-somscore tussen jongens en meisjes verwerkt in een boxplot, waarin de mediaan, spreiding en uitschieters visueel zijn weergegeven.

Er is een onafhankelijke t -toets uitgevoerd om te onderzoeken of er verschillen bestaan in de MPAT-somscores tussen jongens en meisjes. Middels χ^2 -toetsen is geanalyseerd in hoeverre geslacht samenhangt met de specifieke vormen van participatie binnen het jeugdbeschermingsonderzoek. Verder is een meervoudige lineaire regressieanalyse uitgevoerd, waarbij het geslacht, de leeftijd en het type jeugdbeschermingsinstantie als voorspellers zijn opgenomen om de verklaarde variantie in de MPAT-somscore te toetsen.

Tot slot zijn de assumpties van de meervoudige lineaire regressieanalyse in kaart gebracht, waaronder onafhankelijke observaties, lineariteit tussen de onafhankelijke variabelen (geslacht, leeftijd en type jeugdbeschermingsinstantie) en de afhankelijke

variabele (MPAT-somscore), normaal verdeelde residuen, homoscedasticiteit van de residuen en afwezigheid van multicollineariteit. Bij de statistische analyses werd een significantieniveau van $p \leq .05$ gehanteerd.

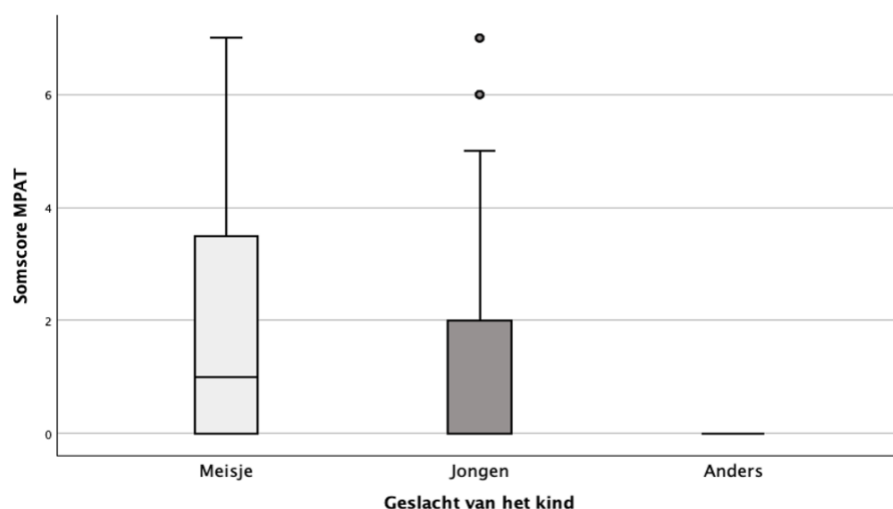
Resultaten

Descriptieve statistiek

Voor dit onderzoek werd gebruikgemaakt van gegevens uit Nederlandse jeugdbeschermingsonderzoeken, waarbij in totaal 292 deelnemers werden geïnccludeerd. De steekproef bestond uit kinderen van 4 tot en met 17 jaar ($M_{leeftijd} = 9,9$ jaar, $SD 4,1$) die in aanraking zijn gekomen met de RvdK ($n = 58$; 19.9%) of VT ($n = 234$; 80.1%). Van de 292 deelnemers was 53.1% ($n = 155$) jongen, 46.6% ($n = 136$) meisje en 0.3% ($n = 1$) anders (Figuur 1). In de verdere analyses werden enkel de mannelijke en vrouwelijke deelnemers meegenomen ($N = 291$).

Figuur 1

Boxplot Geslacht en Somscore MPAT

De resultaten (zie Tabel 2) laten zien dat kinderen die participeren in jeugdbeschermingsonderzoeken het vaakst worden gezien tijdens het onderzoek door een medewerker van een jeugdbeschermingsinstantie (item 8; 79.1%). Daarnaast wordt relatief vaak gesproken over onderwerpen die betrekking hebben op het jeugdbeschermingsonderzoek (item 9; 65.5%). Kinderen ontvangen daarentegen minder vaak informatie over de uitkomsten van het besluitvormingsproces (item 6; 39.1%) en de opvattingen van het kind over het besluit worden in 31.6% van de totale steekproef meegenomen in het rapport (item 5). Tot slot is slechts 30.0% van de totale steekproef minstens één keer gehoord zonder de aanwezigheid van ouders of verzorgers (item 10) en zijn weinig kinderen geïnformeerd over de inhoud van de melding, (item 4; 24.4%) het onderzoek en het proces (item 5; 21.5%).

Het gemiddelde van de MPAT-somscore over de gehele steekproef (zie Tabel 3) was 1.44 ($SD = 2.03$, range = 0-7), wat duidt op een relatief lage mate van participatie binnen de jeugdbeschermingsonderzoeken. Opvallend is dat meer dan de helft van de kinderen ($n = 165$) een score van 0 behaalde, wat betekent dat er in deze gevallen geen enkele vorm van participatie werd vastgesteld.

Verband MPAT en geslacht

Allereerst werden χ^2 -toetsen uitgevoerd om te bepalen of het geslacht van het kind van invloed was op de 13 afzonderlijke MPAT-items. De resultaten toonden aan dat het geslacht een significante invloed had op vier specifieke MPAT-items ($\chi^2 = 4.14, p = .042$, $\chi^2 = 4.14, p = .036$, $\chi^2 = 6.40, p = .011$ en $\chi^2 = 5.13, p = .024$). Voor de overige items (1, 2, 3, 4, 5, 7, 10, 12 en 13) werd geen significant effect gevonden ($p > .05$; zie Tabel 2). Meisjes (24.3%) verkregen significant vaker informatie over de uitkomsten van het besluitvormingsproces (item 6) dan jongens (14.8%), $\chi^2 (1, N = 291) = 4.14, p = .042$. Daarnaast werden meisjes (45.6%) significant vaker gezien tijdens het onderzoek door een medewerker (item 8) dan jongens (33.5%), $\chi^2 (1, N = 291) = 4.41, p = .036$ en werden meisjes (39.7%) significant vaker gehoord over onderwerpen die betrekking hebben op het jeugdbeschermingsonderzoek (item 9) dan jongens (25.8%), $\chi^2 (1, N = 291) = 6.40, p = .011$. Tot slot werden de opvattingen van meisjes (20.6%) over het besluit significant vaker meegenomen in het rapport (item 11) dan de opvattingen van jongens (11.0%), $\chi^2 (1, N = 291) = 5.13, p = .024$.

Tabel 2

χ^2 -toets per MPAT-item

MPAT-item	Steekproef <i>n</i> (%)	Meisje <i>n</i> (%)	Jongen <i>n</i> (%)	χ^2	df	<i>p</i> -waarde
4. Geïnformeerd over de inhoud van de melding	35 (24.4%)	21 (15.4%)	14 (9.0%)	2.81	1	.094
5. Geïnformeerd over het onderzoek en het proces	31 (21.5%)	17 (12.5%)	14 (9.0%)	.92	1	.339
6. Geïnformeerd over de uitkomsten van het	56 (39.1%)	33 (24.3%)	23 (14.8%)	4.14	1	.042

besluitvormingsproces

8. Gezien tijdens het onderzoek door een medewerker van de jeugdbeschermingsinstantie	114 (79.1%)	62 (45.6%)	52 (33.5%)	4.41	1	.036
9. Gehoord over onderwerpen over het jeugdbeschermingsonderzoek	94 (65.5%)	54 (39.7%)	40 (25.8%)	6.40	1	.011
10. Minstens één keer gehoord, zonder anderen erbij	43 (30.0%)	24 (17.6%)	19 (12.4%)	1.67	1	.196
11. Opvattingen van het kind over het besluit meegenomen in het rapport	45 (31.6%)	28 (20.6%)	17 (11.0%)	5.13	1	.024

Zoals in Tabel 3 wordt weergegeven, is er een significant verschil ($p = .011$) in de somscore van de MPAT tussen jongens en meisjes $t(2.56) = 272,18$; $p .011$. Meisjes ($M = 1.76$; $SD = 2.14$) scoorden hoger op de somscore van de MPAT dan jongens ($M = 1.15$; $SD = 1.90$). Dit toont aan dat meisjes significant vaker participeren in jeugdbeschermingsonderzoeken dan jongens.

Tabel 3

Descriptieve Statistieken MPAT-somscore Steekproef en per Geslacht

Groep	<i>N</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>p-waarde</i>	<i>t-waarde</i>	<i>df</i>
Steekproef	291	1.44	2.03			
Jongens	155	1.15	1.90	.011	2.56	272.18
Meisjes	136	1.76	2.14	.011	2.56	272.18

Meervoudige lineaire regressieanalyse

Uit de meervoudige lineaire regressieanalyse is gebleken dat zowel geslacht, leeftijd als het type jeugdbeschermingsinstantie samen een significante voorspeller is voor de somscore op de MPAT ($F(3, 78) = 22.39, p < .001$). Tevens blijkt dat 40.3% van de variantie in de scores kan worden verklaard uit het model (adjusted $R^2 = .403$). Tabel 4 toont aan dat meisjes significant hoger scoren op de somscore van de MPAT-tool ($B = .490, p = .009$) en dus significant meer participeren in jeugdbeschermingsonderzoeken dan jongens. Daarnaast lijkt de leeftijd van het kind een positief effect ($B = 0.152, p < .001$) te hebben op de somscore van de MPAT. Des te ouder het kind, des te meer het participeerde in het jeugdbeschermingsonderzoek. Tot slot had het type jeugdbeschermingsinstantie een significant, positief effect ($B = 2.524, p < .001$) op de MPAT-somscore. Dit toont aan dat kinderen in jeugdbeschermingsonderzoeken bij de RvdK significant meer participeren dan kinderen bij VT.

Tabel 4

*Meervoudige Lineaire Regressieanalyse met Geslacht, Leeftijd en Type
Jeugdbeschermingsinstantie als Voorspellers van de Somscore op de MPAT (N = 291)*

Voorspeller	<i>B</i>	<i>SE</i>	β	<i>t-waarde</i>	<i>p-waarde</i>
Intercept	-0.799	0.251	-	-3.186	.002
Meisje ^{ref = jongen}	0.490	0.185	0.120	2.649	.009
Leeftijd kind (in jaren)	0.152	0.023	0.308	6.693	<.001
RvdK ^{ref = VT}	2.524	0.233	0.497	10.828	<.001

Noot. $R^2 = .409$, Adjusted $R^2 = .403$, $F(3, 287) = 66.23, p < .001$.

Assumpties

Binnen dit onderzoek werden de assumpties van de lineaire regressieanalyse in kaart gebracht. Er werd in dit onderzoek uitgegaan van onafhankelijke observaties en lineariteit. De normaalverdeling en scatterplot van de residuen lieten geen ernstige afwijkingen zien (zie Bijlage A, Figuur A1 en A2). Er werd tevens onderzocht of er sprake was van multicollineariteit tussen de onafhankelijke variabelen. De VIF-waarden lagen rond 1,000,

wat duidt op de afwezigheid van multicollineariteit (Bijlage A, Tabel 5). Op basis van deze bevindingen kon worden geconcludeerd dat er in dit onderzoek aan alle assumpties is voldaan.

Discussie

In dit onderzoek werd beoogd eventuele verschillen tussen jongens en meisjes in de mate van betekenisvolle participatie binnen jeugdbeschermingsonderzoeken inzichtelijk te maken. De centrale onderzoeksvraag luidde: ‘In hoeverre verschilt betekenisvolle participatie binnen jeugdbeschermingsonderzoeken tussen jongens en meisjes?’. Uit de resultaten bleek dat meisjes significant hoger scoren op de MPAT-somscore en dus gemiddeld genomen significant meer participeren dan jongens. Eerdere bevindingen wezen op tegenstrijdige hypothesen over de invloed van het geslacht van het kind op de mate van betekenisvolle participatie in jeugdbeschermingsonderzoeken. Zo lijken meisjes over het algemeen als verantwoordelijker en meer volwassen te worden beschouwd door jeugdprofessionals, wat ze bekwaamer zou maken dan jongens (Eriksson, 2009). Daarnaast blijken meisjes vaker geïnterviewd te worden door jeugdzorgmedewerkers (Pålsson et al., 2024). Onderzoek van Keddell (2023) toonde daarentegen aan dat jongens juist vaker als minder kwetsbaar en meer zelfredzaam worden bestempeld, wat hun participatiekansen vergroot. Samenvattend lijken professionals, mogelijk onbewust, aannames te doen over de meningen en behoeften van kinderen (Bouma et al., 2017). Daarnaast lijkt de jeugdbescherming in Engeland zich traditioneel ook meer te richten op moeders dan op vaders (Scourfield, 2003). De resultaten van het huidige onderzoek toonden aan dat meisjes significant meer participeren in jeugdbeschermingsonderzoeken en sluiten zich aan bij eerdere bevindingen waaruit bleek dat meisjes meer participatiekansen krijgen dan jongens (Eriksson, 2009; Pålsson et al., 2024).

De resultaten van de χ^2 -toetsen toonden aan dat meisjes daadwerkelijk significant vaker werden geïnformeerd over de uitkomsten van het besluitvormingsproces (item 6), vaker gezien werden door de jeugdprofessional (item 8) en vaker gehoord werden rondom een onderwerp over het jeugdbeschermingsonderzoek (item 9). Daarnaast werd de mening van meisjes significant vaker meegenomen in het besluitvormingsproces (item 11) dan die van jongens. Dit is tevens een bevestiging dat meisjes significant meer participeren dan jongens.

Een andere opvallende bevinding binnen het huidige onderzoek is dat zowel jongens als meisjes over het algemeen slechts in beperkte mate participeren in de jeugdbeschermingsonderzoeken. Dit benadrukt dat voor beide geslachten nog substantiële ruimte bestaat om de mate van betekenisvolle participatie te versterken, met name in het voeren van individuele gesprekken met het kind (item 10).

Een sterk punt binnen dit onderzoek betreft het gebruik van de MPAT-tool voor het meten van betekenisvolle participatie binnen jeugdbeschermingsonderzoeken. Onderzoek van

Middel et al. (2020) laat zien dat de MPAT een hoge interbeoordelaarsbetrouwbaarheid en constructvaliditeit kent, wat de meetkwaliteit ten goede is gekomen. Een ander sterk punt van dit onderzoek is dat de data retrospectief is verzameld uit afgeronde jeugdbeschermingsdossiers, waardoor een mogelijk ‘observer effect’ is uitgesloten (McCambridge et al., 2014). Betrokken jeugdprofessionals hebben niet anders gehandeld, wetende dat zij geobserveerd of beoordeeld werden. Dit heeft geleid tot een representatief beeld van hoe betekenisvolle participatie binnen de RvdK en VT wordt vormgegeven.

Een belangrijke beperking van dit onderzoek is het gebruik van secundaire data gecombineerd met de afhankelijkheid van dossieranalyses. De kwaliteit van de gegevens in de jeugdbeschermingsdossiers kan door verschillende werkwijzen tussen professionals en instanties van elkaar verschillen (Gautschi & Benbenishty, 2020). Indien bepaalde vormen van participatie niet expliciet waren vastgelegd in het dossier, werd door de onderzoekers aangenomen dat deze niet hadden plaatsgevonden. Deze onvolledige documentatie heeft mogelijk gezorgd voor een onvolledig beeld van de werkelijkheid en kan hebben geleid tot een onderschatting van de daadwerkelijke mate van betekenisvolle participatie bij kinderen.

Een tweede limitatie betreft de generaliseerbaarheid van de resultaten. De steekproef bestond uitsluitend uit jeugdbeschermingsdossiers van de RvdK en VT die verzameld zijn tussen maart 2015 en november 2016. Eventuele veranderingen in beleid of werkwijzen binnen de jeugdbescherming kunnen ertoe leiden dat de bevindingen mogelijk niet volledig representatief zijn voor de huidige praktijk (Shadish et al., 2002).

Ondanks enkele methodologische beperkingen vormt dit fundamentele onderzoek een stevige basis voor vervolgstudies en praktijkgerichte interventies die de participatie van alle kinderen, maar vooral jongens, dienen te versterken.

Het huidige onderzoek laat een significant verschil zien in de mate van participatie tussen dossiers afkomstig van VT en de RvdK. Voor toekomstig vervolgonderzoek zouden verschillen in werkwijze en beleid, die van invloed zijn op jeugdparticipatie, binnen de verschillende jeugdbeschermingsinstanties kwalitatief in kaart gebracht kunnen worden. Dit kan mogelijk bijdragen aan beleidsverbetering (Green et al., 2015) en ervoor zorgen dat kinderen binnen jeugdbeschermingsonderzoeken meer zullen participeren.

Daarnaast zou een interventiestudie inzicht kunnen bieden in hoeverre het versterken van kennis en vaardigheden bij jeugdprofessionals een verschil kan maken in de mate van participatie van kinderen in jeugdbeschermingsonderzoeken. Randi et al. (z.d.) heeft meerdere methodieken en tools ontwikkeld die de professionele communicatie en samenwerking met kinderen kunnen versterken. Deze methodes kunnen mogelijk worden

gebruikt om de mate van betekenisvolle participatie binnen Nederlandse jeugdbeschermingsonderzoeken te vergroten bij kinderen, waarbij een specifieke focus op de jongens gewenst is.

Concluderend laten de resultaten van dit onderzoek zien dat meisjes significant meer participeren in jeugdbeschermingsonderzoeken dan jongens. Deze bevinding benadrukt het belang van aandacht voor gelijke participatiekansen voor alle kinderen binnen jeugdbeschermingsonderzoeken.

Literatuurlijst

- Alfandari, R. (2017). Evaluation of a national reform in the Israeli child protection practice designed to improve children's participation in decision-making. *Child & Family Social Work*, 22, 54–62. <https://doi.org/10.1111/cfs.12261>
- Archard, D. & Skivenes, M. (2009). Hearing the child. *Child & Family Social Work*, 14, 391–399. doi:10.1111/j.1365- 2206.2008.00606.x
- Baeten, P. (2014). VNG-model handelingsprotocol voor het advies- en meldpunt huiselijk geweld en kindermishandeling ‘Veilig Thuis’ [VNG model protocol for the advice and reporting centre for domestic violence and child maltreatment] Den Haag: VNG.
- Barnes, V. (2012). Social work and advocacy with young people: Rights and care in practice. *British Journal of Social Work*, 42 (7), 1275–1292.
- Block, S. D., Oran, H., Oran, D., Baumrind, N., & Goodman, G. S. (2010). Abused and neglected children in court: Knowledge and attitudes. *Child Abuse & Neglect*, 34, 659–670. doi: 10.1016/j.chiabu.2010.02.003
- Bouma, H., Grietens, H., Knorth, E., & López López, M. (2017). Betekenisvolle participatie van kinderen in de jeugdbescherming: Inzicht in het concept en de verankering in het Nederlandse jeugdbeschermingsbeleid. (Project HEBE publication redactie) University of Groningen, Department of Special Needs Education and Youth Care.
- Bouma, H., López, M. L., Knorth, E. J., & Grietens, H. (2018). Meaningful participation for children in the Dutch child protection system: A critical analysis of relevant provisions in policy documents. *Child Abuse & Neglect*, 79, 279–292. <https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2018.02.016>
- Cashmore, J. (2002). Promoting the participation of children and young people in care. *Child Abuse & Neglect*, 26, 837–347.
- Cashmore, J. (2010). Children’s Participation in Family Law Decision-Making: Theoretical Approaches to Understanding Children’s Views. *SSRN Electronic Journal*. https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=1685703
- Cashmore, J., & Parkinson, P. (2009). Children’s participation in family law disputes: The views of children, parents, lawyers and counsellors. *SSRN Electronic Journal*. https://papers.ssrn.com/sol3/Delivery.cfm/SSRN_ID1471693_code609399.pdf?abstractid=1471693&mirid=1
- Committee on the Rights of the Child (2022). *Concluding observations on the combined fifth and sixth periodic reports of the Netherlands* (Rapport 2022). Opgevraagd op 22

- november 2022, van <http://rijksoverheid.nl>
- Cossar, J., Brandon, M., & Jordan, P. (2011). Don't make assumptions': Children and young people's views of the child protection system and messages for change. London: The Office of the Children's Commissioner.
- Defence for Children (z.d.). Participatie als kinderrecht [Participation as a children's right]. Leiden, Nederland: auteur.
- Eriksson, M. (2009). Girls and boys as victims: social workers' approaches to children exposed to violence. *Child Abuse Review*, 18(6), 428–445.
<https://doi.org/10.1002/car.1091>
- Fitzgerald, R., & Graham, A. (2011). "Something Amazing I Guess": Children's Views on Having A Say About Supervised Contact. *Australian Social Work*, 64(4), 487–501.
<https://doi.org/10.1080/0312407X.2011.573861>
- Gautschi, J., & Benbenishty, R. (2020). Empirical Methods for Studying Decision-Making in Child Welfare and Protection. In *Decision-Making and Judgment in Child Welfare and Protection: Theory, Research, and Practice* (pp. 57–80). Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/oso/9780190059538.003.0003>
- Green, B. L., Ayoub, C., Bartlett, J. D., Furrer, C., Von Ende, A., Chazan-Cohen, R., Klevens, J., & Nygren, P. (2015). It's not as simple as it sounds: Problems and solutions in accessing and using administrative child welfare data for evaluating the impact of early childhood interventions. *Children And Youth Services Review*, 57, 40–49. <https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2015.07.015>
- Husby, I. S. D., Slettebø, T., & Juul, R. (2018). Partnership with children in child welfare: The importance of trust and pedagogical support. *Child & Family Social Work*, 23, 443–450.
- Keddell, E. (2023). Recognising the embedded child in child protection: Children's participation, inequalities and cultural capital. *Children And Youth Services Review*, 147, 106815. <https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2023.106815>
- Khan, A., & Ungar, M. (2025). Un/heard, un/informed, un/involved: Meaningful participation for young people receiving child welfare services. *The British Journal Of Social Work*. <https://doi.org/10.1093/bjsw/bcaf003>
- Križ, K., & Skivenes, M. (2017). Child welfare workers' perceptions of children's participation: A comparative study of England, Norway and the USA (California). *Child and Family Social Work*, 22, 11–22.
- Leeson, C. (2007). My life in care: experiences of non-participation in decision-making

- processes. *Child and Family Social Work*, 12, 268-277.
- McCafferty, P., & Garcia, E. M. (2023). Children's Participation in Child Welfare: A Systematic Review of Systematic Reviews. *The British Journal Of Social Work*, 54(3), 1092–1108. <https://doi.org/10.1093/bjsw/bcad167>
- McCambridge, J., Witton, J., & Elbourne, D. R. (2014). Systematic review of the Hawthorne Effect: New concepts are needed to study research participation effects. *Journal Of Clinical Epidemiology*, 67(3), 267–277. <https://doi.org/10.1016/j.jclinepi.2013.08.015>
- Middel, F., Grietens, H., López, M. L., Knorth, E. J., & Bouma, H. (2019). *Hestia research project: resultaten van de dossierstudie*. The University of Groningen Research Portal. <https://research.rug.nl/en/publications/hestia-research-project-resultaten-van-de-dossierstudie>
- Middel, F., Post, W., López, M. L., & Grietens, H. (2020). Participation of Children Involved in the Child Protection System – Validation of the Meaningful Participation Assessment Tool (MPAT).
- Overheid.nl. Geraadpleegd op 19 november 2024, van <https://wetten.overheid.nl/BWBV0002508>
- Pålsson, D., Leviner, P., & Wiklund, S. (2024). Children's right to participation in Swedish child welfare – The extent, nature and determinants of child interviews during investigations. *Child Abuse & Neglect*, 107000. <https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2024.107000>
- Pöllki, P., Vornanen, R., Pursiainen, M., & Riikonen, M. (2012). Children's participation in child-protection processes as experienced by foster children and social workers. *Child Care in Practice*, 18(2), 107-125. doi: 10.1080/13575279.2011.646954
- Pösö, T. (2021). Children's consent to child welfare services: Some explorative remarks. *Children & Society*, 36(1), 52–65. <https://doi.org/10.1111/chso.12483>
- Raad voor de Kinderbescherming. (2024, 7 februari). *Hoe verloopt een onderzoek van de Raad voor de Kinderbescherming?* Raad Voor de Kinderbescherming. <https://www.kinderbescherming.nl/voor-kind-en-ouder/hoe-verloopt-een-raadsonderzoek>
- Randi, J., Husby, I. S. D., Saenen, V., Eerdeken, W., Heirbaut, E., Mercado García, E., Blanco Carrasco, M., McCafferty, P., Winter, K., Corchado, A., Dorado, A. L. B., Fylkesnes, I., Skrove, G., & Noorse Universiteit voor Wetenschap en Technologie. (z.d.). Methodieken en tools die de participatie van jonge kinderen ondersteunen. In

- Europese Erasmus+ KA202-project*. Geraadpleegd op 20 mei 2025, van <https://reacch.eu/wp-content/uploads/2024/09/Methodieken-en-tools-NL.pdf>
- Rap, S., Verkroost, D., & Bruning, M. (2018). Children's participation in Dutch youth care practice: an exploratory study into the opportunities for child participation in youth care from professionals' perspective. *Child Care in Practice*, 25(1), 37–50. <https://doi.org/10.1080/13575279.2018.1521382>
- Rap, S., Verkroost, D., Bruning, M., Emma van den Broek, Thijs Hannema, & Arjan de Vries. (z.d.). Kansen en momenten voor participatie in het jeugdhulptraject in de praktijk. In *Afdeling Jeugdrecht, Instituut voor Privaatrecht van de Faculteit der Rechtsgeleerdheid, Universiteit Leiden* (pp. 1–57). <https://www.universiteitleiden.nl/binaries/content/assets/rechtsgeleerdheid/instituut-voor-privaatrecht/jr-tweede-deel-oz-kansen-en-momenten-voor-participatie-in-het-jeugdhulptraject-2.0.pdf>
- Scourfield, J. (2003). *Gender and Child Protection*. <https://doi.org/10.1007/978-1-4039-1403-3>
- Shadish, W. R., Cook, T. D., & Campbell, D. T. (2002). *Experimental and Quasi-Experimental Designs for Generalized Causal Inference*. Houghton Mifflin Company.
- UN Committee on the Rights of the Child. (1989). Convention on the Rights of the Child. New York: United Nations.
- UN Committee on the Rights of the Child. (1989). Convention on the Rights of the Child. New York: United Nations.
- Van Bijleveld, G. G. (2019). *Dealing with the interplay of child image, protection and participation: A critical reflection on the essence of child participation in child protection services*. <https://research.vu.nl/ws/files/77029329/cover.pdf>
- Van Bijleveld, G. G., Dedding, C. W. M., & Bunders-Aelen, J. F. G. (2014). Seeing eye to eye or not? Young people's and child protection workers' perspectives on children's participation within the Dutch child protection and welfare services. *Children and Youth Services Review*, 47, 253–259. <https://doi.org/10.1016/j.childyouth.2014.09.018>
- Van Bijleveld, G.G., Dedding, C.W.M., & Bunders-Aelen, J.F.G. (2015). Children's and young people's participation within child welfare and child protection services: a state-of-the-art review. *Child & Family Social Work*, 20, 129-138. [doi:10.1111/cfs.12082](https://doi.org/10.1111/cfs.12082)
- Van Bijleveld, G. G., de Vetten, M., & Dedding, C. W. (2021). Co-creating participation

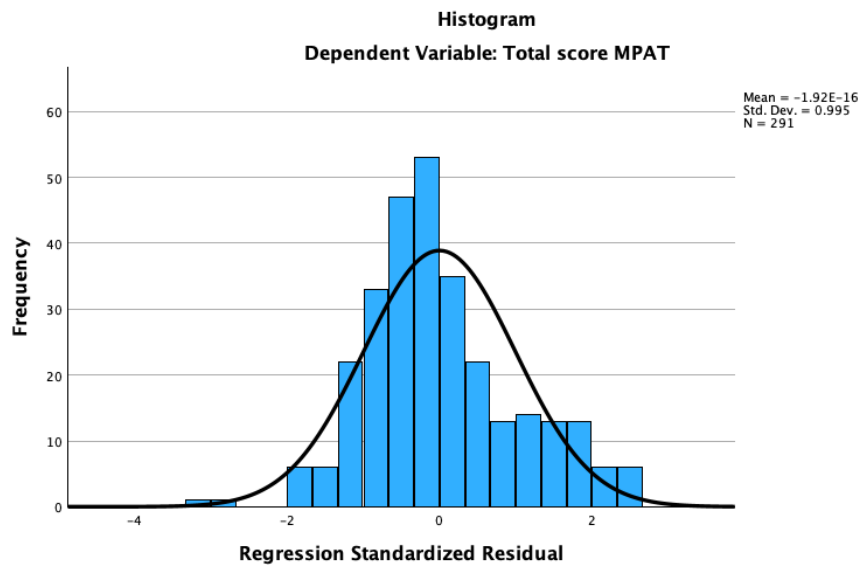
- tools with children within child protection services: What lessons we can learn from the children. *Action Research*, 19(4), 693–709.
<https://doi.org/10.1177/1476750319899715>
- Van Ufford, S. Q., Heimer, M., Schön, U., & Linell, H. (2022). The Swedish social services' police reporting and children's access to protection and support in child abuse cases: A quantitative content analysis. *Child Abuse & Neglect*, 133, 105828.
<https://doi.org/10.1016/j.chiabu.2022.105828>
- Vis, S. A., & Fossum, S. (2013). Organizational factors and child participation in decision-making: differences between two child welfare organizations. *Child & Family Social Work*, 20(3), 277–287. <https://doi.org/10.1111/cfs.12076>
- Vis, S.A., Strandbu, A., Holtan, A., & Thomas, N. (2011). Participation and health – a research review of child participation in planning and decision-making. *Child & Family Social Work*, 16, 325-335. doi:10.1111/j.1365-2206.2010.00743.x
- Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. (2013, 20 augustus). Geraadpleegd van <https://wetten.overheid.nl/BWBR0001827/2013-08-20#BoekTweede>
- Witte S., López López M., Baldwin H. (2021). 'The Voice of the Child in Child Protection Decision-Making', in Fluke J. et al. (eds) *Decision-Making and Judgment in Child Welfare and Protection*, pp. 263–80. New York: Oxford University Press.

Bijlagen

Bijlage A. Assumpties

Figuur A1

Histogram Normaalverdeling Residuen Afhankelijke Variabele 'MPAT-somscore'

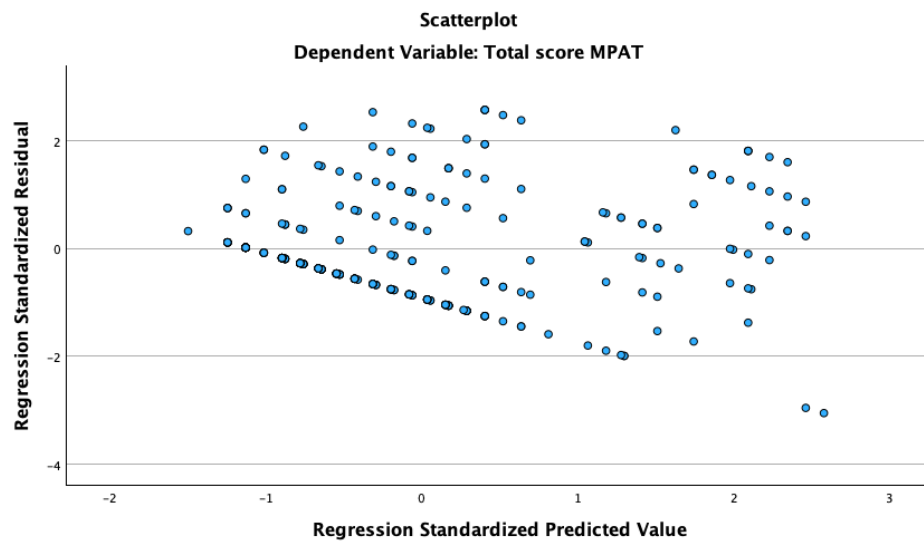

Noot. Totaal $N = 291$

Het histogram toont geen ernstige schendingen. De residuen lijken enigszins normaal verdeeld, waardoor er aan de assumptie van normaliteit is voldaan.

Figuur A2

Scatterplot Residuen Afhankelijke Variabele 'MPAT-somscore'

Noot. Totaal $N = 291$

De scatterplot van de residuen laat geen ernstige schendingen zien. De spreiding tussen de residuen lijkt enigszins willekeurig. Er is voldaan aan de assumptie van homoscedasticiteit.

Tabel 5

VIF-waarden

Model	Variabele	VIF
1	Geslacht	1.005
	Leeftijd	1.028
	Type jeugdbeschermingsinstantie	1.023

Tabel 5 laat zien dat de VIF-waarden lager zijn dan vijf, wat duidt op afwezigheid van multicollineariteit. Er is tevens voldaan aan deze assumptie.